

Julia Gorostidi
Rafael Castañer
Anamor
Fran Meana
Jordi Ferreiro

PRE-

Abierto del 26/04 al 16/05/2012
de miércoles a sábado
de 17h a 20h
y con cita previa: info@homesession.org

"Pré: n.m., petite prairie": recurriendo al francés intuimos una pequeña pradera, una casita, los brincos en la hierba y las vistas bucólicas de un manga afincado en el alto Tírol. Un bello campo de posibles. Y así es: aunque no abunden los saltamontes y las amapolas, se presenten perspectivas, rincones y espacios de libertad.

PRE- es una exposición que, ya en su título, despliega su anterioridad, dibujándose como una promesa abierta: es el estreno de un nuevo lugar, el anuncio de proyectos por llegar y el juego con las potencialidades que ofrecen. Reúne a 5 artistas que presentarán sus respectivos proyectos individuales, a lo largo de este año, en el marco del programa InvitedOneDay de homesession: Julia Gorostidi (proyecto individual en junio), Jose Antonio Delgado/Anamor (septiembre), Rafael Castañer (octubre), Fran Meana (noviembre) y Jordi Ferreiro (diciembre).

Con este calendario, PRE- se convierte en un juego de temporalidades: por una parte, tiende un puente entre el tiempo largo de la exposición y el día único de los proyectos individuales. Por otra parte, da visibilidad al relato que conforma el cuerpo de la creación antes de su publicidad. Ese relato -o un fragmento de ello- es aquí el objeto de una presentación al uso.

Julia Gorostidi recurre explícitamente a la narración, destacando el papel del diálogo establecido desde el punto de partida de su proyecto (un libro de divulgación mitológica), para la preparación de un evento performático que se realizará en colaboración con Paul Gorostidi. El diálogo sirve para una actualización, no desprovista de humor, de relatos mitológicos y religiosos de aquí y allá, entendidos como claves de interpretación para las disonancias del mundo. El proceso de negociación de la realidad y de sus contradicciones se sitúa así en el foco de este ensamblaje narrativo. De la misma manera, el audio, que, en un loop, teatraliza una lista de nombres de divinidades, aparece como una duplicación de los recursos empleados por los propios mitos: solemnidad y repetición.

En el caso de Rafael Castañer, el relato se vuelve más fragmentario. El cartel paraliza un momento social bajo el mantra de un círculo verde: en complemento, tres piezas audio* presentadas como la banda sonora de sendas animaciones dedicadas a la artista japonesa Yayoi Kusama (actualmente en proceso de producción) ofrecen algunas pistas de interpretación más o menos orgiásticas. En cuanto a la palabra jardín, se refiere al comic Jardín que se editará en su tercer número con motivo del proyecto individual de Rafaél. Esta combinación de elementos específicos y colaboraciones externas, de medios y formatos varios y de referencias a la creación o a la sociedad contemporánea componen un collage narrativo disperso que destaca la naturaleza procesual del conjunto. Desvela algunos de los elementos que inspiran o apoyan el montaje performativo e instalativo que Rafael prevé desarrollar este otoño.

PRE- se presta también a un juego de publicidad. Tiende una pasarela entre, por una parte, la duración implícita en el concepto de proyecto, las divagaciones y re-orientaciones que pueden derivar del curso de la creación y, por otra parte, las técnicas publicitarias del teasing. Éstas últimas están directamente aludidas por el formato de cartelera que ostenta el proyecto expositivo. El «Wanted» de Jose Antonio Delgado/Anamor incide también claramente en ello así como en el papel del público: escoge convertir la exhibición en un acto clave en el proceso de gestación de su proyecto individual, aprovechando la convocatoria

para incluir el público en esta preparación. Como en muchos de sus proyectos, entre casting y franquicia, hace un uso sin moderación del lenguaje publicitario y corporativo. Más allá de la espera, PRE- consiste así en una reconducción de las expectativas. La exposición tiene el estatuto de una interrupción, respondiendo a un deseo de saber y cumpliendo con su misión de desvelar pistas sobre los proyectos; pero no deja de generar una nueva expectativa y, con ello, se rige igualmente por la voluntad de trasladar la estructura del proyecto (su duración y sus derivas) hacia el involucro de los que acuden a la exposición.

PRE- destaca por fin por la coincidencia de la forma con la apertura de posibles: cada pieza es un binomio o un conjunto de medios que indaga en la profundidad formal que produce esa articulación. Jordi Ferreiro se refiere literalmente a ello gracias a un dispositivo de lectura diferenciada a través de un metacrilato, el cual se puede relacionar con la práctica histórica de la aproximación en contexto. Este sistema permite en efecto descifrar el «humor» de un Berlusconi que compara, en un acto oficial, sus prácticas deletéreas de poder con el Parnaso de los poetas y una representación clásica de las musas. El juego de colores permite olvidar la contemporaneidad berlusconiana con un simple gesto para navegar entre la antigüedad de los oráculos y eso que queda por venir. Y volver a Berlusconi. Entre atajos acelerados y recontextualización pausada, el sistema de Jordi se erige en un prototipo de máquina de tiempo, mostrando su afinidad con la ambición de PRE- y jugando con la participación del público a la obra, un punto que se revelará clave en su proyecto individual.

La labor del oráculo, anunciar el futuro, nos hace derivar hacia las piezas presentadas por Fran Meana, inspiradas en la novela «The women in the edge of time» (Margy Pierce, 1976) en la que una mujer se ve presionada por fantasmas para hacer que un determinado futuro suceda. El cartel de Fran retoma uno de esos mandatos, referenciando lecturas derridianas del tiempo como huella y tejido de posibles resurgencias de espectros del pasado. Frente a la evanescencia del cartel y a su lectura histórica, una voz con una fisicalidad ambigua invita al espectador a seguirla en la escalera: más allá de una introducción poética, la mención de un onírico e improbable intercambio de piernas con su interlocutor convierte la invocación del fantasma al espectador en una parábola de los espacios de creación, donde se abren los posibles.

* Proyecto de Rafael Castañer: "Ocarina lejana" "Dice" y "Yayoi concert" son montajes de grabaciones tomadas durante happenings e improvisaciones realizadas y dirigidas por Rafael Castañer y Anabel de la Paz. En las piezas "Dice" y "Yayoi concert" han participado con diferentes instrumentos, Marc Fabregat, Leila Venere y Kim Masdéu.

Próximos eventos homesession:

24/05/2011 > Proyecto de Residencia Augustin Rebetez (Suiza)
Finales de Mayo > Residencia Studio Myrina Turnberg (Estados Unidos)
Finales de Junio > InvitedOneDay Julia Gorostidi
05/07/2011 > Proyecto de Residencia Virginie Laganière & Jean-Maxime Dufresne (Canada)

amb la col·laboració de:

amb el suport de:

Julia Gorostidi
Rafael Castañer
Anamor
Fran Meana
Jordi Ferreiro

PRE-

Obert del 26/04 al 16/05/2012
de dimecres a dissabte
de 17h a 20h
i amb cita prèvia: info@homesession.org

"Pré: n.m., petite prairie" : recorrent al francès intuïm un petit prat, una caseta, els salts i l'herba fresca i les vistes bucòliques que pugui oferir un manga en l'alt Tirol. Un bell camp de possibles. I així és: encara que no abundin les llagostes i les roselles, es pressenteixen perspectives, racons i espais de llibertat.

PRE- és una exposició que, ja en el seu títol, desplega la seva anterioritat, dibuixant-se com una promesa oberta: és l'estrena d'un nou lloc, l'anunci de projectes per arribar i el joc amb les potencialitats que ofereixen. Reuneix a 5 artistes que presentaran els seus respectius projectes individuals, al llarg d'aquest any, en el marc del programa InvitedOneDay de homesession: Julia Gorostidi (projecte individual al juny), Jose Antonio Delgado/Anamor (setembre), Rafael Castañer (octubre), Fran Meana (novembre) i Jordi Ferreiro (desembre). Amb aquest calendari, PRE- es converteix en un joc de temporalitats: per una part, tendeix un pont entre el temps llarg de l'exposició i el dia únic dels projectes individuals. D'altra banda, dóna visibilitat al relat que conforma el cos de la creació abans de la seva publicitat. Aquest relat -o un fragment d'allò- és aquí l'objecte d'una presentació a l'ús.

Julia Gorostidi recorre explícitament a la narració, destacant el paper del diàleg establert des del punt de partida del seu projecte (un llibre de divulgació mitològica), per a la preparació d'un esdeveniment performàtic que es realitzarà en col·laboració amb Paul Gorostidi. El diàleg serveix per a una actualització, no desproveïda d'humor, de relats mitològics d'aquí i d'allà, entesos com a claus d'interpretació per a les dissonàncies del món. El procés de negociació de la realitat i de les seves contradiccions es situa així en el focus d'aquest assemblatge narratiu. De la mateixa manera, l'àudio, que, en un loop, teatralitza una llista de noms de divinitats, apareix com una duplicació dels recursos empleats pels propis mites: solemnitat i repetitivitat.

En el cas de Rafael Castañer, el relat es torna més fragmentari. El cartell paralitza un moment social sota el mantra d'un cercle verd: en complement, tres peces àudio* presentades com la banda sonora de sengles animacions dedicades a l'artista japonesa Yayoi Kusama (actualment en procés de producció) ofereixen algunes pistes d'interpretació més o menys orgiàstiques. Quant a la paraula jardí, es refereix al còmic Jardí que s'editarà en el seu tercer número amb motiu del projecte individual de Rafael. Aquesta combinació d'elements específics i col·laboracions externes, de mitjans i formats variis i de referències a la creació o a la societat contemporània componen un collage narratiu dispers que destaca la naturalesa processual del conjunt. Desvetilla alguns dels elements que inspiren o recolzen el muntatge performatiu i instal·latiu que Rafael preveu desenvolupar aquesta tardor.

PRE- es presta també a un joc de publicitat. Tendeix una passarel·la entre, d'una banda, la durada -implícita en el concepte de projecte, les divagacions i re-orientacions que poden derivar del curs de la creació i, d'altra banda, les tècniques publicitàries del teasing. Aquestes últimes estan directament al·ludides pel format de cartellera que ostenta el projecte expositiu. El «Wanted» de Jose Antonio Delgado/Anamor incideix també clarament en allò així com en el paper del públic: escull convertir l'exhibició en un acte clau dins del procés de gestació del seu projecte individual, aprofitant la convocatòria per incloure el públic en aquesta preparació. Com en molts dels seus projectes, entre càsting i franquícia, fa un ús sense cap moderació

del llenguatge publicitari i corporatiu. Més enllà de l'espera, PRE- consisteix així en una reconducció de les expectatives. L'exposició té l'estatus d'una interrupció, responent a un desig de saber i complint amb la seva missió de desvetllar pistes sobre els projectes; però no deixa de generar una nova expectació i, amb això, es regeix igualment per la voluntat de traslladar l'estructura del projecte (la seva durada i les seves derives) cap a l'involucro dels quals acudeixin a l'exposició.

PRE- destaca per fi per la coincidència de la forma amb l'obertura de possibles: cada peça és un binomi o un conjunt de mitjans que indaga en la profunditat formal que produeix aquesta articulació. Jordi Ferreiro es refereix literalment a això gràcies a un dispositiu de lectura diferenciada a través d'un metacrilat, el qual es pot relacionar amb la pràctica històrica de l'aproximació en context. Aquest sistema permet en efecte desxifrar «l'humor» d'un Berlusconi que compara, en un acte oficial, les seves pràctiques deletèrees de poder amb el Parnàs dels poetes i una representació clàssica de les muses. El joc de colors permet oblidar la contemporaneïtat berlusconiana amb un simple gest per navegar entre l'antiguitat dels oracles i això que queda per venir. I tornar a Berlusconi. Entre decretes accelerades i recontextualització pausada, el sistema de Jordi s'erigeix en un prototip de màquina de temps, mostrant la seva afinitat amb l'ambició de PRE- i jugant amb la participació del públic a l'obra, un punt que es revelarà clau en el seu projecte individual.

La labor de l'oracle, anunciar el futur, permet apropar aquest projecte i les peces presentades per Fran Meana, inspirades en la novel·la «The women in the edge of time» (Margy Pierce, 1976) en la qual una dona es veu pressionada per fantasmes per fer que un futur determinat succeeixi. El cartell de Fran reprèn un d'aquests mandats, referenciant lectures derridianes del temps com a empremta i teixit de possibles ressurgències d'espectres del passat. Enfront de la evanescència del cartell i de la seva lectura històrica, una veu amb una fiscalitat ambigua convida l'espectador a seguir-la en l'escala: més enllà d'una introducció poètica, l'esment d'un oníric i improbable intercanvi de cames amb el seu interlocutor converteix la invocació del fantasma a l'espectador en una paràbola dels espais de creació, on s'obren els possibles

* *Projecte de Rafaël Castañer: "Ocarina llunyana" "Diu" i "Yayoi concert" són muntatges d'enregistraments presos durant happenings i improvisacions realitzades i dirigides per Rafael Castañer i Anabel de la Pau. En les peces "Diu" i "Yayoi concert" han participat amb diferents instruments, Marc Fabregat, Leila Veneri i Kim Masdéu.*

Propers esdeveniments homesession:

- 24/05/2011 > Projecte de Residència Augustin Rebetez (Suïssa)
- Finals de Mayo > Residència Studio Myrina Turnberg (Estats Units)
- Finals de Junio > InvitedOneDay Julia Gorostidi
- 05/07/2011 > Proyecto de Residència Virginie Laganière & Jean-Maxime Dufresne (Canada)

amb la col·laboració de:

 Generalitat
de Catalunya

amb el suport de:

Ajuntament de Barcelona
Institut de
cultura.

1976
 Estrella
Damm